

חייזרים

ל. יצחק

חגורת אש

השיירה המאובטחת נעה בשדה התבואה הענקי במהירות, מעלה בעקבותיה שובל אבק. הנוף הצהבהב השתרע למלוא העין עד האופק. מלבני קש גבוהים, שהיו מפוזרים בכל המרחב, קטעו במקצת את המראה השטוח והחדגוני. השיירה הייתה מורכבת ממספר רכבי שטח קלים ואופנועים, במרכז השיירה בלט רכב שטח כבד משוריין. מעל השיירה ריחף כטב"ם מזמזם.

זו הייתה שעת צהריים לוהטת, רוחות מזרחיות עזות העלו ענני אבק מעורבים בגבעולי קש. "אופנוע מתקרב מצפון". נשמע קולו של מפעיל הכטב"ם באוזניה של מפקד האבטחה.

שני אופנועים ורכב שטח התנתקו מהשיירה ופנו לעברו של האופנוע המתקרב. עיניו של מפקד השיירה היו נעוצות במסך, בוחן את התמונות ששידר הכטב"ם. זה היה אופנוע שטח ללא סימני זיהוי. הרוכב היה רעול פנים. דגם האופנוע שלו היה כמו של מאבטחי השיירה והיה נראה בדיוק כמוהם. זה לא הראה על כוונות נאצלות. צרורות שהחלו להיירות לעברו

החטיאו, תנאי השטח הקשו על דיוק הירי. האופנועים קיפצו על המהמורות ורוכביהם היו צריכים להחזיק בכידון האופנוע בכוח כדי לא לאבד שליטה. הוא ניצל את המצב היטב, הוא השתוחח וחמק מהקליעים שנורו לעברו, בין מלבני התבואה. ואז שלף אקדח נורים וירה לעבר אחד המלבנים, המלבן הגדול החל להתלקח. הוא המשיך לירות לעבר מלבנים נוספים, הוא לא החמיץ. בניגוד ליריביו, המטרות שלו היו גדולות ונייחות. רכב השטח התקרב לזירה, שני חמושים יצאו מהחלונות ונעמדו בחלק האחורי הפתוח. בידיהם מקלעים דרוכים, הם סרקו במבטם את הסביבה מחפשים את האופנוען החמקמק. הראות הייתה לקויה, החום הכבד העלה אדים מהאדמה. פתאום הוא נראה, הם סחטו את ההדק. צרחות שעלו בקשר לימדו אותם שהם פגעו באחד משלהם.

'האיש הזה מקצוען' הבין מפקד השיירה, וצעק בקשר למפעיל הכטב"ם שישב באחד הרכבים: "תינעל עליו".

קרן לייזר התבייתה על הרוכב החמקמק, עכשיו הוא לא יוכל לחמוק מהכטב"ם. זה לא עזר, הוא נטרל את האופנוענים שרדפו אחריו, והמשיך כל העת לשגר נורים לתוך מלבני הקש, תוך שהקיף בחצי עיגול מרוחק את השיירה. זווית צילום אקראית של הכטב"ם הראתה עשן בהיקף שמאחורי השיירה. ליבו של מפקד השיירה שקע, האופנוען הזה משך את כל תשומת הלב, והיה רק פעולת הסחה. היה אופנוען נוסף שהגיע מהכיוון ההפוך שהצית גם הוא מלבני תבואה. סביב השיירה נוצרה חגורת אש ענקית. המפקד הזעיק מסוק, האנשים החלו להיכנס לפניקה, מכל העברים התלקחו להבות, האש התפשטה במהירות, בחסות הרוח המזרחית העזה. האופנוענים הזרים תמרנו במקצוענות בין תימרות העשן הכבד, הפתיעו את רכבי האבטחה בכל רגע, ומשכו אותם אחריהם אל תוך האש. היושבים ברכבים החלו להיחנק מהעשן הכבד. שני המתנקשים עטו על פניהם מסכות חמצן, העשן לא הפריע להם בכלל.

לאחר כמה דקות נשמע טרטור מסוק מתקרב, הדלתות שמשני צדיו היו פתוחות, רתמות קשורות לכבלים השתלשלו ממנו והתנופפו ברוח. קולו של

טייס המסוק שחג מלמעלה נשמע בחלל הרכב המשווריין: "יש עשן כבד, אני בקושי רואה אתכם".

הבוס קר המזג שישב ברכב המשווריין החל להזיע ואמר בקול קשה: "תורה לטייס להנמיך מיד".

זו היתה טעות טרגית. מדחף המסוק ערבל את הרוח וליבה את האש, הרוח שעלתה מהמדחף הייתה כמו שואב אבק ענקי וסחפה לעבר המסוק אלפי חתיכות קש בוערות שנישאו למעלה בעיגול אש מבעית. הטייס משך בסטיק במטרה להתרחק מאש התופת. הגברת הרוח ליבתה את האש עוד יותר. נהג הרכב המשווריין ניסה להתקדם ולהיחלץ מטבעת האש. הוא לא ראה כלום, לאחר נסיעה עיוורת קצרה, הרכב ספג חבטה חזקה, כל הנוסעים נזרקו קדימה. הוא התנגש במלבן תבואה בוער.

שני האופנועים יצאו משני קצוות שונים של ענן העשן, ולאחר נסיעה קצרה הם נפגשו ונסעו זה לצד זה. הם הסירו מפניהם את מסכות החמצן. זמזום הכטב"ם שהמשיך לעקוב אחריהם, לא הטריד אותם, הם ידעו שאין מי שצופה בתמונות. הכטב"ם המשיך לעקוב אחריהם עד שמקור האנרגיה שלו אזל והוא נפל.

לילה

בכבישי המתחם המגודר והשמור, נעו שני אופנועים. הם חלפו על האנגר מבודד ולאחר נסיעה קצרה נעצרו ליד מבנה משרדי. שני הגברים החסונים שישבו עליהם, הסירו את קסדותיהם. הם היו שזופים בעלי מבע פנים קשוח ועטו על פניהם משקפי שמש. לאחר המתנה קצרה הם נכנסו למשרד. את פניהם קיבל קצין לא מוכר שלחץ את ידיהם.

לאחר שהתיישבו אמר הקצין: "שון וניקולאס, בוגרים מעוטרים של יחידת 'אריות הים', ולאחר מכן סוכני שטח מצטיינים של סוכנויות הביון המרכזיות, השירות החשאי והסי איי אי, העבר שלכם בהחלט מרשים. ואגב, ברכות על הפעולה המוצלחת בשבוע שעבר". השנים הנהנו בנימוס. האיש המשיך "בכל השנים שלכם אתם תמיד יחד, צוות מוצלח יש לומר. גם עכשיו זומנתם לכאן יחד, כדי להציע לכם להצטרף לפרויקט סודי מיוחד. כל מה שתשמעו עכשיו בין אם תחליטו להצטרף ובין אם לא, סודי בדרגה הגבוהה ביותר שיש".

לאחר שהשנים חתמו על התצהירים, הקצין שלא הזדהה בשמו המשיך

בתדרוך: "כפי שאתם יודעים כל גופי המודיעין והביון בעולם מסתמכים יותר ויותר על הטכנולוגיה. האזנות, לוויינים ואמצעי ריגול נוספים. כפי שוודאי ידוע לכם, זה לא איכות המידע של הסוכנים האנושיים של פעם. הממשל יזם פרויקט משותף לכל סוכנויות הביון שלנו, שמטרתו להפוך את הסוכנים שלנו בעזרת הטכנולוגיה, לסוכני על שיתאימו לשנות האלפיים".

"נשמע מעניין" סינן ניקולאס בלחש שרק שון יכול היה לשמוע.

"השם של הפרויקט הוא 'חיי לילה', כרגיל שם בנאלי ופשטני שלא מסגיר את מה שעומד מאחוריו".

הקצין לחץ על שלט. מסך גדול שהיה מאחוריו נדלק. על המסך נראו פנים של אדם מתולתל לבוש חלוק רופאים.

"זהו דוקטור בייקר, המוח הבכיר שמאחורי הפרויקט. כולנו מכירים את הסיפורים על כוחות כבירים שמתגלים באדם בשעת סכנה. כמו הסיפור על האם שהרימה בידיה מכונית שדרסה את בנה. או דוגמא מתחום אחר, כושר השמיעה של עיוורים חד מאוד, יש להם אינטואיציה להרגיש את השטח כמעט כמו ראייה. דוקטור בייקר שאל את עצמו היכן הכוחות הללו נמצאים כל הזמן. במשך עשרים שנה הוא חקר וחיפש את האזור במוח שאחראי לזה". הקצין השתק וגרם לשנים לעצור את נשימתם. "והוא מצא".

נשימותיהם של השנים נעשו מהירות, התדרוך המשעמם התחיל להיות מסעיר.

הקצין המשיך "במשך עשור נוסף הוא חקר האם ניתן לגרום למוח להפעיל את היכולות האלו בצורה מלאכותית". הוא השתהה מעט ולא הסתיר את הנאתו למראה פיהם הפעור של השנים ואז אמר "הוא אכן מצא כיצד לגרום למוח להפעיל את היכולות הללו, מבלי לגרום לו נזק. הוא פיתח טכנולוגיה שגורמת לאזור העל במוח להיכנס לעוררות גבוהה. זה מצריך ניתוח מוח פולשני, והצמדה של רכיב מסוים. מה שמאפשר לנושא הרכיב לגרום למוח שלו באופן מודע, להפעיל את יכולות העל שנמצאות בכל אדם. תוך כדי מחקר הוא גילה במקרה יכולות דמיוניות, שאפילו הוא לא העלה בדעתו

להגיע אליהן. יכולות שמקורן באגדות מזרחיות על הסמוראים, שפתחו את היכולות הללו. כמו יכולת ראייה רנטגנית, ואפילו יכולת להזיז עצמים בכוח הריכוז.

שון וניקולאס החליפו חיוכים ביניהם. הקצין שתדרך אותם היה רציני לגמרי והתעלם מהבעת חוסר האמון המופגנת שנשבה מהשנים.

"אתם מבינים לבד שהרשימה להיכלל בפרויקט היוקרתי הזה היא די צפופה, הסיבה שאתם נבחרתם." השניים זקפו את סנטרם וחייכו. "ראשית האבות של שניכם, אנשי ביון בכירים מאוד." החיוך הזחוח שעל פני השנים נעלם. "אך זה לא היה מספיק. הסיבה העיקרית שנבחרתם." השניים התעודדו. "סנדרה ורוז עובדות בכירות מאוד בפרויקט הספציפי הזה, הן דאגו שישבצו אתכם כאן. הן עובדות כמה קומות מעלינו." השנים היו המומים, הם לא ידעו על העיסוק של נשותיהם. הוא נהנה להפתיע אותם.

"מה ההליך?" שאל שון.

הקצין השיב: "לאחר שתחתמו על הצטרפות, תעברו בדיקות התאמה רפואיות, אם תימצאו מתאימים תעברו ניתוח. לאחר תקופה קצרה של הסתגלות, תצאו למשימה שלכם. אבל לפני שאתם חותמים על הצטרפות ואני לא מעלה בדעתי שלא תצטרפו, אני חייב להוסיף משהו".

קולו נהיה מתוח והוא נעשה נוקשה "בכל פרויקט חדש יכולות לקרות תקלות בלתי צפויות. מהבחינה הזאת פרויקט 'חיי לילה' לא היה שונה. קרתה לנו תקלה שלא צפינו אותה, שילמנו עליה מחיר כבד. סוכן ב'חיי לילה' יכול לעשות כמעט כל מה שהוא רוצה או מעלה בדעתו. האפשרויות שלו כמעט אינסופיות, הוא הופך במידה מסוימת לאדם על. והיכולות האדירות הללו מכניסות את האדם לשיכון כוח ולסחרור פנימי. הפיתוי לקחת את היכולות הללו ולהשתמש בהן לעצמו הוא עצום. זה מוביל לפשע במקרה הטוב, ובגידה ועריקה לצד האויב במקרה הגרוע. חלק משמעותי מהסוכנים של 'חיי לילה' לא עמד בפיתוי. נטרלנו אותם רק בקושי. זה הפך את 'חיי לילה' לסיכון עצום. הפרויקט כמעט נסגר".

הוא לגם מים מכוס שעמדה על השולחן והמשיך "כמוצא אחרון לפני סגירת הפרויקט, נקטנו בשני דברים על מנת להקטין את הסיכון. ראשית נקבע סט כללים נוקשה עבור הסוכנים שלנו, תקראו על זה בדפים שלפניכם. בנוסף היינו חייבים להציב משהו אימתני, שיהווה משקל נגד הפיתוי. משקל הנגד שיצרנו הוא מערכת מיוחדת של תגמול וענישה שהיא מחוץ לחוק. מערכת שיש לה חוקים משלה, שופט משלה, מערכת תגמול עצמאית ומערכת ענישה פנימית. סוכנים שיעמדו בכללים יתוגמלו באופן דמיוני, בסכומי כסף עצומים והטבות מפליגות. מי שיעמוד במשימות שלו יוכל אפילו לקבל אי פרטי. ומצד שני מי שיפר את הכללים ואני לא מדבר על בגידה ממש, אלא אפילו על שימוש ביכולות לעצמו, יהיה כלוא בבית כלא ייעודי ויעבור עינויים קשים עד סוף חייו. החתימה שלכם מהווה הסכמה מצדכם לכך שאתם כפופים למערכת החוקים הזאת. דבר חשוב נוסף, בגלל רגישות המידע, אסור לסוכנים שלנו להינשא לבן זוג שהוא לא אזרח של המדינה. אתם צריכים לקחת את זה בחשבון".

ניקולאס ושון קבלו כל אחד צרור דפים שהכילו את התנאים והכללים של הפרויקט. לאחר שעה ארוכה הם סיימו לקרוא והניחו את הדפים על השולחן. הקצין חיכה בסבלנות. לאחר שחתמו הוא לחץ את ידם ואמר: "שמי ראול אני מפקד הפרויקט".

מלמד

שון התעורר, הוא חש תחושה מוזרה של ריחוף, הוא היה מעורפל ולא ידע בוודאות היכן הוא נמצא, תחושתו הגופנית היתה מחליאה ובלתי נסבלת. הוא חש כבדות נוראית בעפעפיו, הוא עמד לשקוע בערפל, משהו במוחו זכר שזו לא הפעם הראשונה שהוא מתעורר ומרגיש כך. הוא נאבק בכוח בערפל שעמד להשקיע אותו שוב, וניסה לאמץ את זכרונו. מוחו החל להצטלל בהדרגה, הדבר הראשון שחש היה ריח חריף של תרופות, מה שהעלה בו זיכרון מעומעם על ניתוח שהיה אמור לעבור. ואז הוא נאבק לפתוח בכוח את עפעפיו. האור גרם לכאב חד בראשו, הוא עמד בפיתוי לעצום את עיניו, הכאב הלך והתעמעם. מבטו התבהר, הוא שכב על מיטה מוקפת במעקה ברזל, והיה לבוש בחלוק לבן.

פיו היה חרב הוא חש תחושת צמא חזקה. הוא ניסה לשלוח את ידו לקחת בקבוק משקה מוגז שהיה מונח על שולחן קטן שעמד ליד המיטה, ידו לא נעה. זרועותיו היו קשורות למעקה באזיקונים עבים. הדלת נפתחה, אח לא מוכר נכנס לחדר, היה לו פרצוף אטום. הוא אפילו לא הביט לעברו של שון.

“אפשר לדעת למה אני כבול?” שאל שון “הפה שלי יבש ואני רוצה לשתות”.

“אתה אמור להסתדר לבד” אמר אטום המבע ויצא מהחדר.

האדישות של האח הכעיסה את שון. הוא משך את ידו בזעם, האזיקון התנתק כאילו היה עשוי מנייר. שון היה המום והביט בזרועו המשוחררת בפליאה. אחר כך מישש את האזיקון הקרוע, החספוס של הקטע הקרוע היה מוצק ומוחשי. הוא לגם מהמשקה, מהורהר, תוך כדי שמישש את המוטות הצוננים של מעקה המטה, ואז תפס בהם וניסה לעקם אותם. קצב דפיקות הלב שלו הואץ כשהביט נרעש בתוצאות מעשיו, המוטות היו עקומים.

דלת החדר שוב נפתחה. פני הנכנס הפעם היו מוכרות. זה היה דוקטור בייקר. הוא חייד לעברו של שון ואמר “אני שמח שאתה מתחיל להתאושש. אתה שוכב ככה כבר ארבעה ימים”.

הוא החל לספר לשון על הניתוח, שון לא הקשיב, עיניו בהו בכיס החלוק של הדוקטור. הכיס היה אטום לגמרי, אבל הוא ראה שיש בתוכו כפפת גומי כחולה. הוא הסיט את מבטו מהכיס ושוב הביט לעברו באי אמון, הכפפה שוב נבטה אליו מתוך הכיס. עכשיו הוא אפילו הבחין בקרע שהיה בה. למרות חוסר הנימוס הוא קטע את הדוקטור ואמר “תוכל להוציא את מה שיש לך בכיס?”.

לתדהמתו הוא ראה את האצבעות הנכנסות לתוך הכיס תופסות בכפפה ושולפות אותה החוצה. שון לקח את הכפפה הכחולה ומישש אותה באי אמון, היה בה קרע בדיוק כמו שראה.

הדוקטור גיחך ואמר “זו רק ההתחלה”.

מנגינה החלה להישמע מאזור חזהו של הדוקטור. הוא שאל את שון: “מי מתקשר אלי?”.

“מה?” שאל שון באי הבנה.

"תתרכז שון". פקד הדוקטור. שון התרכז. על המסך ריצד שם מהבהב 'רוז'.

"תענה לה, אתה יכול לעשות את זה" פקד עליו בייקר.

שון התרכז כיון את מחשבתו לעבר מסך המגע. ופתאום נשמע קולה של רוז בוקע מהמכשיר "שלום ד"ר בייקר, מה קורה עם שון? הוא התעורר?".

לאחר שסיים את השיחה עם רוז שאל שון "מה עם ניקולאס?".

"הוא התעורר כבר אתמול, אראה לך אותו". הדוקטור הוביל את שון לחדר כושר גדול, שם עמד ניקולאס והרים משקולות ענקיות.

בייקר אמר "מאז שהוא התעורר הוא מרים משקולות. אבל לא הבאנו אתכם למצב הזה בשביל הכוח, אלא בשביל המוח. תתאמנו ביחד על היכולת האופטית והנעת עצמים מחשבתית, ריכוז משותף שלכם ישלש את הכוח. בעוד כמה ימים תצאו למשימה הראשונה".

שון התקרב לניקולאס. הוא היה המום כשראה את לוחית המשקל שעל המשקולת ואמר "זה לא אמתי זו הזיה, זה לא באמת קורה".

ניקולאס שנחלי זיעה נגרו ממנו הניח את המשקולת ואמר "אני מרים את המשקולות האלה, כדי להיות בטוח שזה מוחשי. כמה שזה מוזר ולא הגיוני, אבל זו המציאות, זה אמתי לגמרי".

שון מישש את הקרקפת שלו, אצבעותיו נתקלו בתפיחה קלה בלתי מורגשת. הוא שאל את הדוקטור "אפשר לבטל את זה?".

הדוקטור השיב "באופן עקרוני כן, לחיצה קלה שלכם בתפיחה, תנתק את המערכת. אבל אסור לכם לעשות זאת, זה מסוכן".

משימת חימום

מסוק לא מסומן טס בגובה נמוך, מתחתיו חלף במהירות נוף ירקרק. בתוך המסוק ישבו שון וניקולאס שהביטו במסך קטן. מהאוזניות שחבשו על אוזניהם נשמע קולו של שארל. "אתם ביבשת אפריקה בדרך למפגש פסגה של ראשי טרור". הוא השתתק. על המסך נראו בזו אחר זו תמונותיהם של ארבעה מזוקנים. "המפגש יתקיים במתחם יוקרה מאובטח". עכשיו נראה צילום אווירי של מתחם ווילות מפואר, גינות נוי מטופחות ובריכות. במרכז המתחם נראה מבנה מרכזי גדול יותר. "הם יהיו שם במשך עשרים שעות, וזה משך הזמן שיהיה לכם לבצע את המשימה. המשימה שלכם היא לחסל את כולם בלי טביעות אצבע, באופן שזה לא יראה כפעולה של מישו. אם ידעו שאנחנו עומדים מאחורי זה, הארגונים שלהם יבצעו פעולות נקם שיימשכו עוד שנים, וזה משהו שאנחנו לא רוצים בו. כל אחד מהם מביא אתו עשרות מאבטחים, שלא ממש יכירו אחד את השני. כך תוכלו להסתנן פנימה ולהסתובב שם בלי שיזהו אתכם. מעגלי אבטחה רחבים מאוד מקיפים את המתחם, שאותם יהיה קשה לחדור. צד אחד של המתחם, מגיע כמעט עד פאתי הג'ונגל. זהו אזור ביצות מסוכן וזה הקטע היחיד שלא מאובטח

פיזית. בנוסף הם פזרו בו אלפי מוקשי נעל ומטעני צד. הוא בלתי חדיר עבור אנשים רגילים, אבל אתם לא אנשים רגילים.

"מה המידע המודיעיני שיש לנו?". שאל שון.

"אנשים עם יכולות כמו שלכם לא צריכים מידע מוקדם". נשמעה התשובה והשיחה נותקה.

את שארית הדרך הם עשו בשתיקה. המסוק החל להנמיך ונחת בקרחת יער. הוא התרומם מיד כשיצאו ממנו. השנים יצאו מהמנחת המאולתר בריצה. הם עשו את דרכם בשבילי חיות צרים, כמעט בחשיכה. צמחיית היער העבותה חסמה את אור השמש, רק קרני אור בודדות הצליחו לחדור בעדה. לאחר כשעה הם סטו מהשביל והחלו להתקדם בין העצים בצעידה איטית. הם סרקו במבטם את הקרקע כל העת, וזמן קצר לאחר מכן הם החלו להבחין במוקשים הרבים שהיו פזורים על הקרקע. המוקשים היו מכוסים בצמחיה או בעלי שלכת, לא היה ניתן לזהות אותם בשום דרך. הם עקפו אותם בזהירות, ההתקדמות שלהם הפכה לאיטית מאוד. בנוסף היו מטעני נפץ שהיו מחוברים לכבלים מתוחים קרוב לאדמת היער, הם חמקו מהם, כמו מגלאים ומצלמות שהיו מפוזרים בשטח.

בעת שאורות המתחם נראו מרחוק מבעד לעצים, כבר היה לילה. השנים היו מיוזעים, מצחם כאב ממאמץ הריכוז של השעות האחרונות. הם פרסו את שקי השינה שלהם ונרדמו מיד. בבוקר הם התפצלו, כל אחד התמקם בנקודת תצפית אחרת, ממנה צפה על המתחם השמור.

"הערכה שלי שהמפגש יתקיים במבנה המרכזי" נשמע קולו של ניקולאס באוזניה של שון "נתחיל לסרוק אותו וננסה לזהות היכן הוא יתקיים".

הם החלו לסרוק את תוך המבנה במבטיהם. החיפוש לא ערך זמן רב, במרכז המבנה היה חדר הסבה מפואר, לפי כמות האנשים שהסתובבו בו היה די ברור, ששם יהיה המפגש. חלק מהאנשים סדרו שולחנות, אחרים הציבו

כורסאות מפוארות. אדם אחד שאב את השטיח עם שואב אבק.

"זה כנראה מקום המפגש" אמר שון "נתחיל לסרוק אותו ביחד ונחפש נקודות תורפה אפשריות".

הסריקה ארכה כמה דקות. "אם זה המקום, אנחנו בבעיה" אמר שון "אין בו חלונות, יש לו רק כניסה אחת עם דלת משוריינת. כל הדרך עד אליו מוגנת על ידי מאבטחים ואמצעי אבטחה מגוונים, נצטרך לחכות שהם יצאו משם".

"זה יהפוך את המשימה שלנו להרבה יותר מורכבת". אמר ניקולאס "וכבר נמאס לי מהזיעה והיתושים".

"אתה מזדקן ונהיית רגיש" צחק שון "נראה איך תגיב כשעלוקות ייצמדו לך לרגלים".

"הדיבורים שלך ממש משפרים לי את הריכוז" אמר ניקולאס ופתאום הוסיף "היי שון, אני רואה שבקצה הטרקלין מאחורי תמונה גדולה, ישנה דלת שלא הבחנו בה, בוא נתמקד בה".

לשון נדרש רק מבט אחד. הוא אמר "זה דלת של כספת והיא לא מובילה אותנו לשום מקום".

"אל תהיה כל כך פסימי" אמר ניקולאס "כמו שאני רואה היא מכילה הרבה דברים טובים, יש שם כמה תיקים מלאים שטרות וקופסאות שמכילות תכשיטים ואבני חן".

"כבר שכחת שאסור לנו להשתמש ביכולות שלנו לצרכים אישיים". אמר שון בנוקשות.

"לא הבנת אותי" אמר ניקולאס "יש שם כמה קלסרים, אני די בטוח שהם מכילים מידע מודיעיני חשוב".

קול נהמת מנועים הפסיק את הדיון. השנים הפנו את המשקפות שלהם לעבר כביש הגישה למתחם. שיירה של כעשרה כלי רכב נכנסה למתחם. היא נעצרה סמוך לאחת הווילות. שני מאבטחים נגשו לרכב מרצדס שחור

בעל חלונות כהים ופתחו את הדלת. ממנה יצא גבר מזוקן חבוש כאפיה. המארח אף הוא מזוקן יצא מהווילה וקיבל את פני האורח. הם התחבקו והתנשקו ונכנסו לוויילה. רכבי השיירה התפזרו במתחם, השקט חזר למתחם. קולו של ניקולס נשמע "יש לנו עכשיו זמן לכספת. כפי שאני רואה זו כספת מכנית עם שני גלגלי מספרים. בוא נתמקד וננסה לזהות את הספרות שפותחות אותה".

לאחר בחינה מאומצת של גלגלי הכספת, הם ידעו את הספרות שיפתחו אותה. ניקולס שחרר אנחת רווחה. כשפתאום אמר שון "אני מבחין בדבר מוזר, יש חוט חשמל שמחובר לדלת הכספת".

לאחר בחינה נוספת אמר ניקולס "פשוט וקלאסי לטרוריסט. החוט מחובר למטען נפץ, להערכתי במשקל של ארבע חמש קילו. למי שיתחיל לסובב את גלגל השיניים, תהיינה רק שלושים שניות להקיש את המספר הנכון. ולאחר שיעשה זאת תהיינה לו עוד שלושים שניות כדי להקיש את המספר השני. לאחר הזמן הזה, הוא יתפוצץ לחתיכות. מזל ששמת לב למטען".

"יש לנו אורח נוסף" אמר שון והפנה את המשקפת לעבר נקודה רחוקה בשמים שהתקרבה למתחם.

זמן קצר לאחר מכן מסוק נחת על גג אחת הווילות. טקס הנשיקות חזר על עצמו. לאחר כשעתיים כבר הגיעו כל המשתתפים. המפגש עומד להתחיל בדקות הקרובות. האורח שהגיע במרצדס השחורה עשה את דרכו לעבר המבנה המרכזי. ניקולס הביט לתוך הרכב. האיש הסיר טבעת עבה מאצבעו ומסר אותה למאבטח שישב לצדו, הלה נטל אותה ונתן לו טבעת דומה. האיש הקיש על הטבעת והמאבטח הנהן בראשו.

"נראה שרמת האמון שבין הנאספים לא מיוחדת" אמר ניקולס "האיש נכנס לשם עם לחצן מצוקה".

"יהיה מעניין לבדוק אותו" אמר שון.

ראשי הטרור הסירו את כלי הנשק ואת מכשירי הטלפון ומסרו אותם

למאבטחים שלהם שהמתינו בקומה למטה. הם עלו קומה אחת לאולם הכינוס, התיישבו על כורסאות מהודרות והחלו לשוחח.

“שנסה כבר את לחצן המצוקה?” שאל שון.

ניקולס אישר “התחלנו”.

שון התרכז ולחץ על לחצן המצוקה ומיד הרפה. ניקולס שצפה במאבטח שהיה מחובר ללחצן, נהנה לראות אותו מגלה סימני עצבנות. כמה לחיצות נוספות של שון על לחצן המצוקה של הבוס שלו, והוא יצא מהווילה שלו לעבר המבנה המרכזי. הוא ניסה להיכנס אך סורב, החל ויכוח ואז החלה התגודדות של מאבטחים בכניסה. עכשיו שון וניקולס התרכזו במתג ההפעלה של המסוק. הטרטור המפתיע הכניס ללחץ את המתגודדים והרים את מפלס החשדנות.

“למה המסוק שלך התחיל לפעול?” צעק מישו על ראש האבטחה של המוסק. שון סובב את גלגל הכספת שבטרקלין, הוא כמעט שמע את הנקישה של הברית המוסט, ואז ספר עד שלושים. המטען התפוצץ. סדקים נראו במבנה. החל קרב יריות בין המאבטחים, כולם ירו בכולם.

“זזנו” אמר שון “המשימה הסתיימה”.

“אני חייב לקחת משהו מהכספת” אמר ניקולס.

“כבר דיווחתי על סיום הפעולה” אמר שון “ההסעה שלנו כבר בדרך, אם תרצה תוכל לחזור הביתה ברגל”.

ניקולס צחק “אתה מעצבן, ניפגש”.

בעת שהמסוק נחת, שארל כבר חיכה להם ליד המנחת וקיבל את פניהם בחיוך רחב. זה היה מאוד לא שגרתי עבורו. “עשיתם עבודה מצוינת, דוקטור בייקר מאוד מרוצה, מימשתם את היכולות שלכם בצורה המיטבית ביותר שפגשנו עד עכשיו. תנוחו קצת, ואז ניפגש לתדרוך על המשימה העיקרית שלכם”.

משימה של ביטחון לאומי

יומיים לאחר מכן ישבו שון וניקולס במשרד המרווח של שארל. שארל ישב מולם ואמר "עכשיו שאתם מודעים ליכולות המגוונות שלכם, הגיע הזמן למשימה הבאה. המשימה הזו עניין של ביטחון לאומי. זו משימה לא פשוטה, ביחס אליה, המשימה שביצעתם היא משחק ילדים".

המסך הגדול שמאחוריו נדלק. על המסך נראה צילום אוויר של ארבעה איים מחוברים ביניהם במערכת גשרים. "זו קבוצת איים בקריביים, שהוקם בהם מתחם נופש ובילוי. הם כוללים בתי מלון מפוארים מסעדות ומרכזי הימורים ענק, באיים הללו יש את כל העונג שהעולם שלנו יכול להציע. בתי מלון מפוארים מכדי שתוכלו לדמיין, המסעדות הטובות ביותר, חיי תענוגות מושלמים. האיים האלה הם שילוב של המקומות הטובים ביותר בעולם, ניתן להבין זאת מהשמות שניתנו להם. אחד האיים מכונה 'לאס ואגס', השני מכונה 'מונקו' והשלישי 'אבו דאבי'. כשהמקום נבנה, סוכנויות הביון לא עקבו אחרי הנעשה בו ולא הקדישו לו מחשבה. מבחינתם זה היה עוד מקום נופש, עד הרגע שגילינו במקרה מי הבעלים של כל זה". עכשיו נראתה על המסך דמות של גבר שחום מעט, בעל שיער מאפיר עיני פלדה,

לבוש בחליפה יוקרתית. "זהו אדוארדו סאנצ'ז מיליארדר דרום אמריקאי, אחד מסוחר הנשק הגדולים של כל הזמנים. איל נפט ופושע שאחראי לכל חומר אסור כמעט שנמכר בכל היבשת. הוא היה מבוקש במשך שנים על ידי כל סוכנויות החוק בעולם, לפי המידע הידוע הוא מת כבר לפני כמה שנים. סוכן שעקב אחרי מצלמות האבטחה של אחת המלונות באיים, גילה במקרה את התמונה הזאת." על המסך נראה לובי מלון מפואר, מספר אנשים שוטטו בו, ואז נראה האיש חוצה את הלובי מלווה במספר מאבטחים.

ניקולס לא הבין ושאל "מה הבעיה? כמה מסוקים של 'אריות הים' שולפים אותו ומביאים אותו לכאן?".

שארל הסביר "אדוארדו הוא לא אחד שעושה טעויות, במשך שנים הוא הסתתר בהצלחה. במבט שלנו זה נחשב כאילו הוא חשף את עצמו בכוונה. והחשיפה הזאת הדליקה אצלנו נורות אדומות מהבהבות. הוא יודע שהוא מול החופים שלנו ושנחנו יכולים לקטוף אותו משם בקלות, למה הוא לא חושש? הבריקה שלנו העלתה את הדבר הזה." על המסך נראה אחד מהאיים מקרוב. בניגוד לאיים האחרים שהיו עליהם מבנים מפוארים, האי הזה היה שטוח ולא מפותח, כמה מבנים ספורים היו פזורים בו. במרכזו הייתה פירמידה מחופה במראות שחורות.

שארל המשיך "באי הזה היה מכתש טבעי עמוק. סאנצ'ז סגר וכיסה אותו בשכבות אדירות של בטון ופלדה. הוא בנה שם בסיס תת קרקעי עצום, הפירמידה הזאת שראיתם היא הכניסה אליו. יש שם מערכת שלמה של מנהרות תת קרקעיות. כבישים, מעליות מהירות, מתחמי מגורים, מחסני ציוד ואספקה ענקיים ומכלי דלק. יש לו שם צבא קטן של יותר מאלפים לוחמים, כל חלאות העולם נמצאות אצלו, טרוריסטים, שכירי חרב, פסיכופטים, מטורפים. כל פושע מבוקש, יכול למצוא אצלו מחסה. בתחתית המתחם נמצאת תעודת הביטוח של סאנצ'ז. גילינו שיש לו שנים עשרה טילים בעלי ראש קרב גרעיני. האיש הוא ידיד קרוב של הנשיא הרוסי, ששמח להציב איום מול החופים שלנו. הטיילים מאוכסנים מתחת לאדמה בעומק בלתי ידוע, מוגנים מתחת שכבות של בטון ופלדה. הבסיס

התת קרקעי הזה, בלתי חדיר, אנחנו אפילו לא יכולים לצלם אותו, אנחנו לא יודעים עליו דבר. אין לנו אמצעי לנטרל את הדבר הזה, ואנחנו לא יכולים להרשות שדבר כזה יהיה מול החופים שלנו. בנוסף יש לנו מידע שהוא מתכנן פיגועי ראוות, יש לו קשרים ענפים בצבא, בצי ובסוכנויות הביון. ברגע שננחית אצלו כוחות, הוא ישלח את הטילים לערים הגדולות שלנו. המשימה שלכם היא אחת, לנטרל את הטילים. ברגע שתנטרלו אותם, עליכם לשגר הודעה. תוך שלוש שעות לכל היותר כוחות מיוחדים ינחתו על האיים וישתלטו עליהם. כל אחד מכם יקבל קוד אישי שרק הוא יכול להפעיל, ובמידת הצורך להודיע על ביטול”.

לקבלת הספור המלא לחצו כאן

לחסומים:

yitzhar22@gmail.com